

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

PADOMJU KULDĪGA

IZNĀK TRISREIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā Nr. 19
Tālrunis Nr. 105

Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

Nr. 72 (1961)

Trešdien, 1957. g. 19. jūnijā

13. gads

KOLCHOZA KULTORGŠ

Labāko kolchozu raksturīga iezīme ir prasme sākot visus darbus, veiksmīgi izmantot kulturali sabiedrisko darbu kolchoznieku politiskai audzināšanai un sabiedriskās aktivitātes izraisīšanai.

Kolchoza kultūras dzīves organizēšanai kolchoznieki no sava vidus izvirza enerģisku un apzinīgu biedru. Šim kolchoza kultūras darba organizatoram jeb kā to parasti dēvē—kultorgam uzticēts atbildīgs darbs. Viņa pienākums pastāvīgi informēt kolchozniekus par partijas un valdības svarīgākajiem lēmumiem un mobilizēt to izpildīšanai, uzturēt labā kārtībā kolchoza sarkanos stūrīšus, klubu un biblioteku, apgādāt tos ar plakātiem, lozungiem, vitrinām un citiem uzskatāmās agitācijas līdzekļiem. Kolchoza kultorgs rūpējas arī par to, lai organizētu kolchozā socialistisko sacensību, popularizētu darba pirmrindnieku pieredzi, izstādes, lekciju lasīšanu, attīstītu māksliniecisko pašdarbību, gādātu par kulturalu atpūtu kolchozniekiem un viņu ģimenes locekļiem.

Lai visus šos uzdevumus veiktu, kultorgam nepieciešams atbalsts no kolchoza valdes puses, tam jāsaņem konkrēta palīdzība no vietējām partijām, padomju un komjaunatnes organizācijām. Protams, darbā nebūs panākumu, ja kultorgs pats vāji orientēsies kolchoza ražošanas jautājumos un sabiedriski—kulturalā dzīvē. Kultorgam jābūt cilvēkam ar lielu iniciatīvu, tam jāizraisa kolchoznieku radošie spēki, jāierosina un jāuzmudina jaunie pasākumi. Kultorga sekmes atkarīgas no aktīva, kurā plaši jāiesaista lauku inteliģence—skolotāji, lauksaimniecības speciālisti, medicīnas darbinieki un citi.

Labs piemērs šajā ziņā ir mūsu rajona kolchozs „Imanta”. Tajā ar vietējās inteliģences aktīvu līdzdalību un valdes atsaucību kulturaliem pasākumiem, kolchoza kultorgs Indulis Lācenbergs ir panācis kolchoza kultūras dzīvē lielu rosmi. Kultorgs organizē kolchoza dramatiskā kolektīva, estrādes ansambļa, jauktā kora izbraukumus ar viesizrādēm uz citiem kolchoziem, rūpējas par socialistisko sacensību un aktuālu uzskatāmo agitāciju, kas atspoguļo kolchoza ražošanas darbu, parāda nākotnes perspektīvas.

Uzdevīga savu pienākumu izpildīšanā ir kolchoza „Venta” kultordze Antonija Zirne. Viņa regulāri savāc datus par lopkopēju socialistiskām sacensībām, katru dekadē izliek tos iekvienā fermā, uzrādot vietu, kādu ieņem slaucējas piena izslaukumu kāpināšanā. Kultordze noformējusi kolchozā labu uzskatāmo agitāciju, pati piedalās dramatiskajā un deju kolektīvā.

Labi strādā arī kolchoza „Traktorists” kultordze Irena Leimane. Nesēn kultordze kopā ar ciema tautas namu bija noorganizējusi kolchoza klubā interesantu jaunu pasākumu, kas izpelnījās apmeklētāju dzīvu atsaucību, — „Jautājumu un atbilžu vakaru” un „Gaismas avīzi”, kur diapozitīvos bija uzņemti kolchoza darba pirmrindnieki.

Sevi aktīvi darbā parādījuši arī kolchoza „Kopdarbība” kultordze Dzidra Cielava, Leņina vārdā nosauktā kolchoza kultordze Tekla Vāce un citi.

Diemžēl, to nevar teikt par visiem rajona kolchozu kultorgiem. Vairākos rajona kolchozos, uzskata kultorga darbu par mazsvarīgu blakus pienākumu.

Ir pat vēl rajonā vairāki kolchozi, kā „Leņina ceļš”, „Spars”, „Komunisma ceļš”, „Abava” un vēl daži, kur pašlaik nemaz nav kultorgu. Šo kolchozu valdes arī nepūlas, lai izraudzītu kultūras darba organizēšanai piemērotu cilvēku. Tādēļ arī kultūras dzīve šajos kolchozos atpaliek.

Tāds nenormāls stāvoklis jāizbeidz. Te aktīvi jāiejaucas vietējām partijām un komjaunatnes organizācijām, kā arī rajona kultūras nodaļai.

Jārūpējas par rajona kolchozu kultorgu sistematisku kvalifikācijas celšanu, pastāvīgi tiem jāsniedz metodiska un praktiska palīdzība. Tie ir uzdevumi, kas virpirmā kārtā jāveic rajona kultūras nodaļas un Kultūras nama darbiniekiem, gan izbraucot uz vietām, gan organizējot kultorgu seminārus.

Tikai pareizi atrisinot šos jautājumus, varēsime cieņīgi sagaidīt Lielā Oktobra 40. gadadienu un atzīmēt to ar jauniem panākumiem lauku kultūras dzīves līmeņa pacelšanā.

Latvijas PSR Ministru Padomē

Par izejamās dienas pārceļšanu no 23. jūnija uz 24. jūniju

Sakarā ar to, ka 24. jūnijs ir latviešu nacionālie Līgo svētki, Latvijas PSR Ministru Padome, ievērojot darbaļaužu vēlēšanos, nolēmusi pārcelt izejamo dienu no 1957. gada 23. jūnija uz 24. jūniju.

Strādā 12 pļaujmašīnas

Mičurina vārdā nosauktajam lauksaimniecības artelim šogad sētie zālāji jānopļauj 380 ha platībā. Visā platībā paredzēts iegūt arī atālu. Tāpēc jau vairākas dienas āboliņa laukos strādā 12 pļāvēji ar zirgu vilkmes pļaujmašīnām un ap 80 zārdotāju un

grābēju. Zālāji nopļauti vairāk nekā 50 ha platībā. Tos tūlīt sazārdo.

Tūlīt pēc zālāju sazārdosanas uz laukiem izsēj virmēslojumu — superfosfātu un kaliju, lai iegūtu labu atālu.

L. Zvans

Sakārto skābbarības tvertnes

Lauksaimniecības arteļa „Uzvara” kolchoznieki šogad paredzējuši sagatavot ap 2000 tonnu skābbarības. Visā drīzumā kolchoznieki nolēmuši skābbarību gatavot no savas zālēm. Tādēļ pašreiz steidz sakārtot tvertnes. Izfīrīts skābbarības pustornis pie jaunās liellopu kūts. Tajā var

ieskābēt ap 200 tonnu zālās masas.

Lai varētu sagatavot vairāk skābbarības, IV brigades kolchoznieki pie „Virsaišu” liellopu novietnes iekārto jaunas tranšejas. Tās jau izrakstas 80 tonnu tilpumam. Visā drīzumā tranšejas izliks ar dēļiem.

F. Čerpiņš

Uzsākta dabīgo pļavu pļauja

Apzinoties, ka no agri nopļautām pļavām iegūst augstvērtīgu sienu, kolchoza „Kopdarbība” laudis jau pagājušajā nedēļā uzsāka lielo darba cēlienu — lopbarības sagādi. Sestdien otrās brigades pļavas izbrauca kolchoznieki ar 4 zāles pļaujmašīnām. Pirmajā

dienā viņi nopļāva vairāk nekā 10 hektarus. Pirmdien pļāvējiem pievienojās vairāki kolchoznieki ar zirgu vilkmes grābekļiem un kolchoznieces ar rokas grābekļiem. Saulē un vējā žāvētājiem darbs sokas, un pirmie siena vezumi jau atrodas šķūņos.

J. Celms

REPORTAŽA

SIENA LAIKS KLĀT

Pa zilo debess jumu lēni slīd balti mākonīši, pazūd aiz apmācīņa, bet to vietā ceļas jauni, un saule silda tik silti, silti.

Abpus lielceļam, kas aizved uz Putrainu pļavām, visu apkārtni tik tālu cik sniedzas skats, liekas, izraibinājusi izveicīga audeja, ielauzot gaiši un tumši zaļos metos neskaitāmas un dažviet nenoteicamas krāsas: dzeltenas, sarkanas, rozā, violetas. Pāri ziedošajam pļavumam izskan pļaujmašīnas vienmērīgie tarkši. Un, lūk, tur jau arī divi spēcīgi bēri velk pļaujmašīnu, kura aiz sevis atstāj platus nogrieztās zāles valus. Mazliet tālāk redzama cita aīna. Divi kolchoznieki izmētušies sporta bīkšēs un baltos kreklos krauj sienu vezumu, bet kāda meitene zilā vasaras kleitā un baltā lakatīgā steidz viņiem piegrābt „pēdas”.

Pieejot tuvāk, liekas, ka šo meiteni esam kaut kur redzejuši. Kā nu nē! Tā ir kolchoza „Jaunā gārde” I kompleksa brigades brigadiere, jaunā agronome Ausma Garokalna.

— Kā tad velcas siena pļauja? — Apjautājamies Ausmai.

Paldies, iztīkt jau varam. Pirmos siena valus sākām pļaut 10. jūnijā un, lūk, šis šķānītis jau bāztin plebāsts ar pirmo pļāvumu, — smaidīdama atbild brigadiere.

Runājot par pļavām, Ausma pastāstīja, ka ik pavasarus šī upīte pārplūst un tad visa platība pārveršas liela ezerā. Ūdens gan tur ilgi neuzturas, tas ātri aiztek, atstājot nogulsnes. Tādēļ arī ātri aug zāle un pļāvumu var sākt kaut vai jūnija sākumā. Tā arī šogad sebijāzangusi laba zāle un Kristaps Elbers ar pļaujmašīnu ātri

vien izpļāva visu vecupes guļni. Tur, kur nevarēja ar pļaujmašīnu, talkā nāca šie paši krāvēji Krišs Hildebrants un Frīdis Gulbis. Viņi ar izkaptīm dažās dienās nopļāva vairākus hektarus. Pa visām šīs trīs vīri pagājušajā nedēļā ir nopļāvuši 15 ha, bet sienu šķāni savēduši no 10 ha. Pirmdien viņi ievada atlikušo un no jauna ķērās pie pļaujas. Papēmusi rokās siena višņi, brigadiere to pabērē un saka:

— Redziet, kas par sienu. Tagad tas nopļauts satur daudz vitamīnu, olbaltuma un citas viegli izmantojamās barības vielas, bet pēc pāris nedēļām šī pati zāle būtu pārkoksnējusi un lopi ēstu ne labprāt.

Vēl jaunā brigadiere pastāstīja, ka ir uzsākta āboliņa pļauja. Pavīsam brigādē ir 39 ha apsēti ar āboliņu un

Cukurbiešu sējumus rušina otro reizi

Lauksaimniecības arteļi „Sarkanā zvaigzne” katrai cukurbiešu sējumu kopējai ierādīti atsevišķs lauka gabals.

Tādējādi organizētais darbs izraisījis spraigu sacensību starp kolchozniecēm un darbs labi sokas. Visā 30 ha platībā cukurbietes pirmo reizi rušinātas ar zirgu vilkmes rušinātāju, pēc tam ar kapjiem un retinātas. Vairums kolchoznieču apkopj 0,6 ha cukurbiešu, taču pirmā ar rušināšanu galā tika laukkope Berta Spulģe, apkopjot 1,15 ha. Tikpat lielu platību apkopa aitkope Anete Kozlovskā. Tagad visas otrās brigades cukurbiešu sējumu apkopējas uzsākušas otrreizēju rušināšanu un retināšanu.

K. Apse

Kolchozā „Kurzeme”

Sēto zālāju pļauju pagājušajā gadā uzsāka lauksaimniecības arteļi „Kurzeme”. Šeit pirmos nopļauj tos laukus, kur paredzēts audzēt atālu sēklu iegūšanai. Nodarbinot trīs mašīnas, nopļauts ap 30 ha zālāju. Vairums nopļauto zālāju sazārdoti.

T. Vilks

iekams to nopļaus, viņiem būs ko pacināties. Brigādē zālāji nav sīktīti auguši, tomēr Ausma ir apbrīnājusī, ka ar savu pļavu sienu visas 44 brūnās ziedošanas periodā pilnīgi nevarēs nodrošināt. Un te nu viņai palīdzīgu roku sniedza II un III brigades brigadierī. Viņi savās brigādēs ir izdalījuši turpat 20 ha pļavu.

Ausma ir padomājuši arī par to, lai visas pļavas nopļautu ātrāk, tādēļ pļāvēji darbus sāk vēl pirms saules lēkta, vakaros strādā līdz pusnaktij, bet dienas vidū atpūtna zirgus un atpūšas paši.

... Aiz meža ar Ausmas brigades pļaujmašīnām sasauca pļāvēji II un III brigādē. Ja, pļaujas laiks ir klāt!

A. Dzenis

Latvijas KP Kuldīgas rajona komitejas biroja un Kuldīgas rajona Darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas

LĒMUMS Nr. 9

par socialistiskās sacensības rezultātiem lopkopībā
1957. gada maija mēnesī

Latvijas KP Kuldīgas rajona komitejas birojs un Kuldīgas rajona Darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas sēde nolēma:

1. Atstāt ceļojošo sarkano karogu „Labākajam rajona kolchozam lopkopībā” Kables MTS zonas kolchozam „Imanta” (priekšsēdētājs Arnolds Zandmans). Kolchoza lopkopji uz 100 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes no 1957. gada sākuma saražojusi 68,3 centnerus piena, vai par 18,2 centneriem vairāk nekā tānī pašā laikā pagājušā gadā. Uz 100 hektariem aramzemes iegūti 7,7 centneri cūkgaļas, uz 100 hektariem graudaugu sējumu saražotas 4863 olas.

2. Atstāt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai liellopu fermai” Kuldīgas MTS zonas Raiņa vārdā nosauktā kolchozam (priekšsēdētājs Francis Savickis). Kolchoza lopkopes-slaucējas no 1957. gada sākuma izslaukušas caurmērā no katras govys 784 kilogramus piena, vai par 346 kilogramiem vairāk nekā tānī pašā periodā iepriekšējā gadā.

3. Atstāt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai cūku fermai” Kuldīgas MTS zonas kolchozam „Traktorists” (priekšsēdētājs Voldemars Leimanis). Kolchoza cūkkopji no 1957. gada sākuma uz 100 hektariem aramzemes saražojusi 10,3 centnerus cūkgaļas, nobarojuši 44 bekoncūkas.

4. Piešķirt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai putnu fermai” Kuldīgas MTS zonas kolchozam „Komunars”

(priekšsēdētājs Jēkabs Austers). Kolchozs no 1957. gada sākuma uz katrām 100 hektariem graudaugu sējumu saražotas 5363 olas un no 177 dējējvistām iegūtas 86,5 olas no katras. Maija mēnesī no katras dējējvistas iegūtas 22,7 olas.

5. Piešķirt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai rajona slaucējai” Kuldīgas MTS zonas Lisenko vārdā nosauktā kolchoza lopkopei - slaucējai Olgai Kiestrovai, kura no viņas 14 kopšanā esošajām govīm no 1957. gada sākuma izslaukusi 1345 kilogramus piena no katras. Maija mēnesī no katras govys izslaukusi 408 kilogramus piena.

6. Piešķirt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai rajona teļu kopējai” Kables MTS zonas Kārļa Marksa vārdā nosauktā kolchoza teļu kopējai Marijai Langenfeldei, kura, kopjot 30 teļus maija mēnesī panākusi diennakts dzīvsvāra pieaugumu 1002 gramu katram teļam.

7. Piešķirt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai rajona cūkkopei” Kuldīgas MTS zonas kolchoza „Latvijas strēlnieks” cūkkopei Anetei Krūmiņai, kura, kopjot 12 sivēnmātes no 1957. gada sākuma ieguvusi caurmērā 10,7 sivēnus no katras sivēnmātes.

8. Atstāt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai rajona bekoncūku audzētājai” Kuldīgas MTS zonas kolchoza „Boļševiks” bekoncūku audzētājai Elizabetei Goldmaņei, kura, kopjot 34 bekoncūkas, šā gada maija mēnesī panākusi caurmēra diennakts

dzīvsvāra pieaugumu 885 gramus katrai.

9. Piešķirt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai rajona putnkopei” Kables MTS zonas kolchoza „Sarkanais karogs” putnkopei Ainei Grunvaldei, kura, kopjot 132 dējējvistas no šā gada sākuma ieguvusi 94 olas no katras un maija mēnesī 25 olas no katras dējējvistas.

10. Piešķirt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai rajona aitkopei” Kables MTS zonas kolchoza „Uzvara” aitkopei Annai Valdmaneī, kura no 171 aitu mātēm ieguvusi 1,3 jērus caurmērā no katras.

11. Atstāt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajam rajona traktoristam” Kables MTS traktoristam Eduardam Velsbergam, kurš strādājot ar traktoru DT-54, uz 1. jūniju izpildījis gada plānu par 126 procentiem.

12. Atstāt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajai padomju saimniecības „Vārme” slaucējai Jūlijai Blittei, kura no 13 kopšanā esošajām govīm no gada sākuma ieguvusi 1570 kilogramus piena un maija mēnesī 413 kilogramus no katras govys.

13. Atstāt ceļojošo sarkano karodziņu „Labākajam padomju saimniecības „Vārme” traktoristam Mīrvaldim Prūsī, kurš 1957. gada plānu izpildījis par 32 procentiem.

V. Blūms,
LKP Kuldīgas rajona komitejas sekretārs
P. Liepa,
Kuldīgas rajona Darbaļaužu deputātu padomes izpildu komitejas priekšsēdētājs
Kuldīgā, 1957. g. 14. jūnijā.

Nāc nākdama, Jāņu diena, Tev ir pulka gaidītāju!...

Kad saule visaugstāk, kad vasaras ziedošajā plaukumā sazēlušas druvās un pļavās, latviešu tauta svin savus priecīgos Līgo svētkus. Nekad Latvija nav tik krāšņa, kā Jāņu dienas priekšvakarā, kad liekas, ka vakars sasaucas ar rītu, kad reibinošās smaržās tvīkst zeme un gaiss. Un līdzīgai dabai, kas it kā priecājas pati par savu krāšņumu bagātību, liksmāks kļūst arī cilvēks un gaida Līgo vakaru, kad dzimtenes pakalnos pacelsies jāņugunis, kad tuvu un tālu atskanēs priecīgais — ligo!

Līksmi šogad līgos abavieši

Nekad vēl lauksaimniecības arteļa „Abava” druvās nav vilpojušas tik kuplas kā šogad. Krietnas ražas sola rudzu, vasarāja, cukurbiešu un kartupeļu lauki. Tas tāpēc, ka kolchoznieki laukiem deva labāku mēslojumu nekā citus gadus, sējumus rūpīgi kopja. Tā Alises Pašlaikas vadītā brigade cukurbiešu sējumus visā 7 ha platībā rušinājusi un retinājusi. Visā platībā atvagoti kartupeļi. Pirmie rajonā abavieši šogad sākuši lopbarības sagādi. Lūk, tāpēc kolchoznieki šogad gatavoja līksmi svinēt Līgo svētkus. Jāņugunis viņi dedzinās krāšņajā kalnā pie „Blaku” mājam.

— Turpat ir 14 hektarus liels zivju dīķis, līgotāji varēs pabraukāties arī ar laivām, — saka kāds kolchoznieks. — Mēs meklēsim ne tikai papardes, bet arī ūdensrožu ziedus.

Kolchozā ir daudz krietnu darba darītāju kā lopkopībā, tā laukkopībā. Kolchoznieki sacer aplīgošanas dziesmas, ko skandinās pie ugunsкура. Par slaucējām Katrīnu Feldmani un Mirdzu Balandīnu viņi droši var dziedāt:

Feldmane un Balandīna,
ligo, ligo,
Lūk ir čaklas lopkopējas,
ligo,
Katru dienu desmit litrus,
ligo, ligo,
Tās no vienas govys izslauca,
ligo.
Rajonā plaši pazīstama ir „Abavas” aitkope Elvira Paš-

laika. Pērn viņa no katras aitas nocirpa turpat 4 kg vilnas. Arī šajā pavasarī nocirpums bija labs. Labi strādā arī telkoke Emīlija Lange un daudzi citi. Nav šaubu, ka Līgo vakarā abavieši savās dziesmās slavīnās šos krietnos darba darītājus.

Bet vienam otram Līgo vakarā nāksies arī sarkt, kaut vai, piemēram, Mirdzai Krīgerei, kas no katras govys izslauc tikai 5 litrus piena dienā. Dzird, ka abavieši viņu gribot apligot tā:

Skaļi dzied laiskā Mirdza,
ligo, ligo,
Lopu kūts galinā, ligo.
Paliec klusu, projām bēdz,
ligo, ligo,
Pērsim tevi nātripām, ligo.

Gatavojoties Līgo svētkiem, kolchozā dara saldu, putojošu alu, sien lielus siera ritulus. Jā, priecīgi šogad svinēs Līgo svētkus Blaku kalnā.

Kaimiņi līgos kopā

Līksmi Līgo svētkus gatavoja svinēt arī lauksaimniecības arteļu „Boļševiks”, „Sarkanā zvaigzne” un „Padomju Latvija” kolchoznieki. Jau ilgāku laiku visu trīs kolchozu ļaudis kopā ar ciema inteliģenci Līgo vakaram iestudēja Jāņa Anerauda literāri muzikālo uzvedumu trīs ainās „Līgo dziesma”. Uzveduma sagatavošanā piedalās ap 50 cilvēku. Režiju vada tautas nama vadītājs b. Vītols, bet uzvedumā ietilpstošās dziesmas un dejas sagatavo b. Račevskas vadībā.

— „Līgo dziesmu” uzvedīs Induļa ciema tautas namā, — stāsta b. Vītols. — Zālī greznosim meijām un ziedu vītņēm. Paredzēta arī atrakcija „Papardes zieda meklēšana” un citas rotaļas.

Biedrs Vītols vēl pastāsta, ka Līgo svētku programmas sagatavošanā daudz palīdzēja ciema padomes izpildu komitejas priekšsēdētājs b. Bullis, skolotāji un pārējie inteliģences pārstāvji.

— Esam pārliecināti, ka šogad līgo dziesmas mūsu ciemā skanēs sevišķi līksmi, — saka b. Vītols.

V. Kļava

Strādnieku un zaldātu deputātu padomju I Viskrievijas kongress

Padomju I Viskrievijas kongress atklāja 1917. gada 3. (16.) jūnijā. Tajā piedalījās vairāk nekā 1000 delegātu. Kongresā bija pārstāvētas 305 strādnieku, zaldātu un zemnieku deputātu padomes, 21 aktīvās armijas organizācija, 8 aizmugures karaspēka organizācijas un 5 flotes organizācijas.

Kongresam bija visas iespējas pilnīgi pārņemt varu savās rokās. V. I. Leņins uzskatīja par iespējamu, ka Padomes pārņemtu visu

varu miera ceļā. Viņš norādīja, ka zemē nav tādu spēku, kas spētu traucēt šādu varas pāriešanu Padomju rokās.

Tāču kongress, ko vadīja meņševiki un eserī, nevēlējās pārņemt varu.

Boļševiku partija izmantoja kongresa tribīni, lai atmaskotu Pagaidu valdības imperialistisko politiku, meņševiku un eseru izlīgšanas politiku un izskaidrotu masām savu revolucionāro līniju.

Kā galveno boļševiki izvirzīja jautājumu par mieru.

Vispirms kongress apsprieda jautājumu par nostāju pret Pagaidu valdību. Meņševiki un eserī, kas gāja buržuāzijas pavadā, noraidīja iespēju, ka varu pārņemtu Padomes.

Meņševiks Cereteli kongresā noteikti paziņoja: „Pašreizējā momentā Krievijā nav politiskās partijas, kas teiktu: dodiet mūsu rokās varu, mēs ieviešim jūsu vietu.”

Un pēkšņi atskanēja V. I. Leņina skaļā replika: „Ir tāda partija!”

V. I. Leņins uzaica tribīnē un runāja par attiecībām pret Pagaidu valdību, reizē izklāstot boļševistisko plānu cīņai par socialistisko revolūciju. Viņš teica: „Padomes, tās ir iestādes, kas nevienā parastā tipa buržuāziskā parlamentārā valstī nepastāv un līdzās buržuāziskai valdībai pastāvēt nevar. Tās ir tas jaunais, demokrātiskais valsts tips, kuru mēs savas partijas rezolūcijas esam nosaukuši par zemnieciski proletārisku demokrātisko republiku, kurā vienīgā vara piederētu strādnieku un zaldātu deputātu Padomēm.”

V. I. Leņins kongresā vēlreiz runāja par karu, atmaskoja kara imperialistisko raksturu, norādīja ceļus demokrātiska miera nosīgšanai, izklāstīja programmu par revolucionāriem pārveidojumiem ekonomikā un politikā.

V. I. Leņina runa kongresa delegatos izraisīja ārkārtīgu iespaidu.

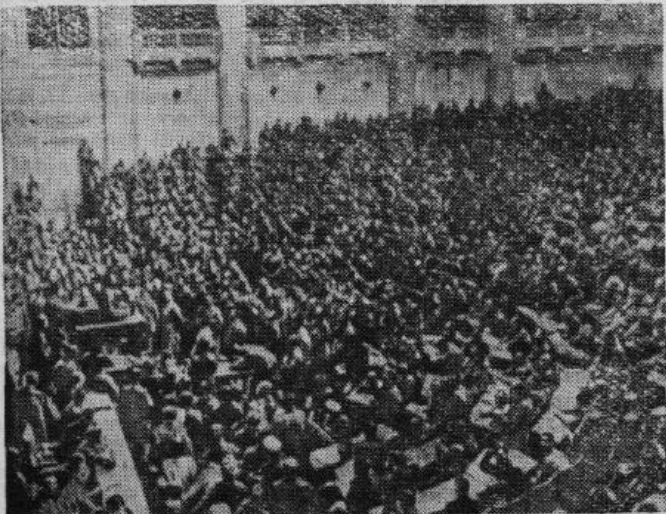
Aizstāvēdami kongresā savas rezolūcijas visos galvenajos revolūcijas jautājumos, boļševiki veica milzu darbu, mobilizējot masas revolucionārajai cīņai. Boļševiki kongresā vērsās ne tikai pie delegātiem, bet arī pie plašajām darbaļaužu masām. Eseru un meņševiku vadītais kongress pieņēma rezolūciju par uzticību Pagaidu valdībai. Tas noteica visu tālāko kongresa darba raksturu. Kongress atbalstīja Pagaidu valdības politiku jautājumā par karu, atfelcās pieņemt lēmumu, ka nekavējoties ievieš 8 stundu darba dienu. Toties tas daudz uzmanības pie-

vērta jautājumam par revolucionārās Kronštates nomierināšanu.

Padomju kongresā boļševiki izrādījās mazākumā, bet viņus atbalstīja Petrogradas, Maskavas un citu pilsētu revolucionārie strādnieki un zaldāti.

V. I. Leņina un citu boļševiku runas uztvēra plaši darbaļaužu slāņi, tās palīdzēja kāpināt strādnieku šķirisko pašapziņu.

Spilgts piemērs boļševistiskās partijas ietekmes kāpinājumam mūsu bija jūnija demonstrācija, kas notika kongresa darba laikā.

Attēls: strādnieku un zaldātu deputātu Petrogradas Padomes sēde Taurijas pili.

TASS fotohronika

Sējas pabeigšanas svētki Kabiles mašīnu traktoru stacijā

Aizvadītās sestdienas vakarā uz Kabiles ciema tautas namu, kur MTS rīkoja sējas pabeigšanas svētkus, devās liksmi laudis. Svētkiem koši greznotajā zālē, kur bija novietoti bagāti klātigaldi, saražās mehanizatori, pārējie MTS darbinieki, lauksaimniecības specialisti, kolchozu priekšsēdētāji un citi, kas bija sekmējuši pavasara sējas darbu sekmīgu izpildi zonas kolchozos.

Kad visi 250 cilvēki bija sasēdušies pie galdiem, runāja MTS direktors b. Staško. Viņš apsveica MTS kolektīvu ar sekmīgu pavasara sējas darbu plāna izpildi zonas kolchozos. Pavasara sējas uzdevumu MTS mehanizatori veikusi par 101 procentu. Biedrs Staško novēlēja MTS ļaudīm vēl sekmīgāk cīnīties par kolchozu ganāmpulka nodrošināšanu ar labu lopbarību, par uzdevuma izpildi ražas novākšanas un citos darbos.

Pavasara lauku darbos lielskus panākumus guvušas atsevišķas traktoru brigades un traktoristi, kā arī lauksaimniecības specialisti. Darbu savlaicīgu izpildi sekmējuši darbinieki remontstrādnieki, kas rūpējušies par tehnikas sakārtošanu. Sestā traktoru brigade, ko vada b. Rubenis, jau izpildījusi gada plānu par 105 procentiem, pie kam arī darba kvalitāte ir laba. Līdz gada beigām šī brigade dos virs plāna desmitiem hektaru mīkstā arumā.

Sestās brigades traktorists

b. Veisbergs gada uzdevumu jau veicis par 133 procentiem. No viņa neatpaliek traktorists b. Zanders, kas gada plānu izpildījis par 132 procentiem. Labus panākumus pavasara sējas darbos guvusi arī septītā traktoru brigade, ko vada b. Bižņa, kā arī citas.

Mechanizatori, brigadier, remontstrādnieki, kas nav zēlojuši pūles un zināšanas, lai bagāta raža briestu kolchozu druvās, sējas pabeigšanas svētkos saņēma vērtīgas balvas, diplomus. Vērtīgu balvu pasniedza b. Rubenim. Biedrs Veisbergs saņēma balvu, diplomu un ceļojošo sarkano kardziņu „Labākajam zonas traktoristam”.

Balvu un diplomu saņēma arī b. Zanders un daudzi citi. Pavisam apbalvoja 21 mehanizatoru un darbinieku remontstrādnieku. Par godu apbalvotajiem orķestris spēlēja tušu, skanēja aplausi, pacēlās glāzes un tika uzsaukti tosti.

Līdz pat rītam tautas namā, skaistajā Kabiles parkā skanēja muzika, jautras dziesmas, deju virpulī griežas mehanizatori un viesi no kolchoziem, ciema iestādēm. Kabiles mašīnu un traktoru stacijas kolektīvs tiešām liksmi nosvinēja savus pavasara sējas pabeigšanas svētkus. Bet jau pirmdien mehanizatori atkal atradās savās vietās kolchozos un vadīja spēcīgos tērāda kumeļus.

V. Zile

Visu patiesību teikšu...

Notikumi, kas parādīti šajā rakstā nav gan risinājušies mūsu, bet Talsu rajonā. Toties persona, kas ar tiem saistīta, 1954., 1955. un 1956. gada sākumā dzīvojuši Kuldīgas rajona Rendas ciemā, kur izkrāpusi vairākiem pilsoņiem mantas un naudu. Talsu rajonā viņas tumšie darbi atmāskoti un var gadīties, ka tā kādu dienu atkal ierodas mūsu rajonā. Tāpēc pastāstīsim, kas par viņu rakstīts Talsu rajona laikrakstā „Padomju karogs”.

Zinātne sen jau parādījusi māņu mulķīgumu, sen jau pierādījusi, ka nav ne debesu, ne elles, nav nekādu pārdabisku spēku, ka viss uz mūsu planetes norisinās likumsakarīgi, pakļaujoties dabas un sabiedrības attīstības likumiem. Taču daudz vēl ir to, kas par zinātnes nemaldīgiem spriedumiem maz ko zina, šaubās par tiem. Tie ir ļaudis, kas neļasa popularizātniskus rakstus, nedzīvo līdz mūsu dzīves varenajai šodienai, atpaliek no tās un, ja tā var teikt, savā garīgajā attīstībā vēl ir tikai kaut kur ap viduslaikiem. Grūti ticēt, ka šodien, kad zinātne atklājusi atomu noslēpumu, kad mums ir reaktīvās lidmašīnas, televizori, modernā medicīna, vēl arvien atrodamas ļaudis ar viduslaiku tumsonību domāšanā. Taču tādi

ir, un par to viņi paši dabū ciest.

Kā tas bija, kā nē, bet vienā skaistā vasaras pēcpusdienā Annas Andendorfas mājā Lubes ciema „Kupeņos” ienāca čigāniete.

— Dod, mīļā, es tev pazīlēšu, — bija viņas pirmie vārdi, — vai tev nav kāda adatiņa?

Andendorfa atnesa prasīto, un zilēšana sākās. Pabraucējusi adatu pāris reizes pa Andendorfas delnu, zilniece to parādīja. Un tavu brīnumu — tā bija „kluvusi” sarkana.

— Ai, ai, mīļā galvī, — zilniece vaimanāja, — cik daudz nelaiķes šabrukušas pār tavu galvu. Tevi ir noskatījusi ļaunā aca. Ko nu tu darīsi? Parādīzē netiksi, arī velns neņems. Pēc nāves vajadzēs mētaties skaidri pa zemes virsu.

Annu Andendorfu, kā jau ticīgu sievieti, tādas izredzes šausmināja, un viņa iegāja uz kompromismu. Proti, zilniece, kā jau visādu zinātnā, apņēmās jaunumu aizdzīt. Sākās „ārstēšanas” kūre, bet tā maksāja...

Burvju mākslas zinātāja atnesa tumšus graudipus, kuri, iemetot ūdenī, to nokrāsoja zilu, un lika Andendorfai tajā ik vakaru mazgāties. Reizēm meta krusta zīmi pār Annas pieri, nesaprotami kaut ko burkšķēdama, bet reizēm,

kad Andendorfai par visām šīm izdarībām vajadzēja maksāt, deva iedzert gaišzaļu šķidrumu, no kura apreiba un reizēm jūtās kā debesīs, kā ellē. Un Andendorfa maksāja. Viņa atdeva zilniecei desmit vilnas segas, septiņus palagus, divus dvieļus, vienu villaini, trīs gabalus vilnas dzijas, sešus metrus zaļa auduma, sešus metrus zila auduma kreklīti, divus metrus sarkana auduma, trīs ar pus metru dzeltenā audekla, piecus galvas lakatiņus, vienas bikses, vienu zīda virskreklu, deviņus metrus vadmalas, divpadsmit metrus pelēkas vadmalas, deviņus metrus melnas vadmalas, astoņus metrus pelēki zaļas vadmalas, trīsdesmit metrus pelēki zaļas vadmalas, vienu sieviešu mēteli, septiņus kilogramus cukura, deviņus kilogramus miltu, sešpadsmit kilogramus cukurģaļas un 7875 rubļus naudas. Deva visu, ko tikai prasīja un, ja naudas nebija pašai mājās, devās pie kaimiņiem, aizņēmas pa tūkstots rubļiem un visu uzreiz atdeva savai „glābējai”.

Vienreiz gan Andendorfai it kā radās aizdomas, kad deva tos trīsdesmit metrus vadmalas, un viņa prasīja, kur tik daudz likšot. Bet sekojošā atbilde: — Vai, mīļā, tev ceļā četras jaunas galvas un tās jāapsedz, pie kam katrai ne mazāk par sešiem metriem vajag, — Annu pilnīgi apmierināja.

Kolchozniecei Maijai Cirvelei no Ziedoņa ciema „Robežniekiem” gadījās citāda liksta — radās aizdomas, ka viņam ir cita sieviete. Un te kā

saukta talkā nāca zintniece. Sākās viss ar kāršu likšanu. Ievākusi informāciju, kāršu liķēja spēra tūlīt vajā: — Mīļā, tu redzi, kreica kungam blakus stāv erca dāma, bet, ja es gribēšu, tā izputēs.

Tika noslēgts darījums — par kāršu likšanu un „taisnības” pateikšanu — samaksa naudā, par līgavas „izputināšanu” — graudā. Saņēmusi prasīto, zilniece aizgāja, bet pēc pāris dienām atgriezās, līdz-

nesot no veciem aktu vākiem sašūtu „melno grāmatu”. Viņa lika Maijai uzrakstīt novēlējumu, lai sāpcense paliek gaudena, uz zīmītes, ielika to „melnajā grāmatā” un apsoliņa, ka tā notiks. Par samaksu izdarībai no novēlējuma izpildīšanas dažādu šķēršļu novēršanai dažādos laika sprīžos zilniece no Maijas Cirveles „iekasēja zieda tiesu”. Taču, kaut arī šoreiz ripoja zelta gredzeni, pulksteņķēdes,

tori savas zonas kolchozos no katra hektara ieguva 21 cni grandaugu, 22 cni prosas, 17 cni saulespuķu. Pilna izslaukumi kolchozos oideji bija 2.937 kilogrami no katras govs. Kopējie MTS zonas kolchozu ienākumi pērn pārsniedza 43 miljonus rubļu. MTS ir sava agrometeoroloģiskā stacija, kas nodrošina ar jaunākajām ierīcēm, veic novērojumus un izmēģinājumus un, pamatojoties uz tiem, sastāda laika prognozes.

Ar katru gadu uzlabojas mehanizatoru sadzīves un kultūras apstākļi. MTS darbiniekiem uzceltas mājas. Dzīvokļa celtniecība turpinās arī šogad. Te ir klubs un bibliotēka ar 8 tūkstošiem sējumu. Bibliotēkai ir vairāk nekā 300 pastāvīgo lasītāju.

Attēla (pa kreisi): traktora vienība, kas lika pamatus Ševčenko vārdā nosauktajai MTS, pirms došanās uz tīrumiem 1927. gadā.

Attēla (uz leja): Ševčenko vārdā nosauktā MTS kopējais skats šogad.

(TASS fotokronika)

nauda un citas vērtīgas mantas, sāpcense kā nepalika gaudena, tā nepalika.

Abas cietušās tika aptīrītas līdz kreklam. Visu sūri grūti krāto mantību un savus ietaupījumus viņas ziedojušas savas tumsonības un mulķības pēc. Aprēķinot naudā, iznāk, ka čigāniete no šīm divām pilsonēm vien pusotra gada laikā izkrāpusi aptuveni trīsdesmit astoņus tūkstošus rubļu. Tas ir no divām vien, bet ir zināms, ka cietušo vientiešu skaits sniedzas pāri desmitam. Ja nu tā, tad ir vērts, ka sniedzam arī pašu veiklo „melno mākslu” meistarēni.

Lūdzu, Olga Ivana m. Ferdanskaja, 32 gadus veca, dzīvo Valdemarpilī, Ezeru ielā Nr. 3.

Ar to tad nu arī varētu beigt mūsu smieklīgi bēdīgo stāstu, ja nebūtu vēl viens „bet”. Un tas ir: cik ilgi vēl mūsu laikmeta cilvēki ticēs visādām tenkām par labiem un ļauniem gariem, ļauno aci, „melno grāmatu”, paradīzi, eļļi, engeliem, velniem un citiem mokišķiem? Vai tik ilgi, kamēr citi tikpat veikli ļaudis kā Ferdanskaja tos aptīrīs līdz kreklam? Ja arī dažkārt tiktāl nenonāk, tad tikai tadēļ, ka izglītotākie debesu un elles sludinātāji saprot, ja reiz aptīrīs līdz kreklam, tad valrs nebūs, kas maksā. Tikai ar to, ar paņēmiem, atšķiras Ferdanskaja no viņiem. Katrs rauj, ko māk. Bet cerams, ka ar šo piemēru viens otrs būs izārstēts.

V. Salnits

Starptautiskais apskats

Viens no svarīgākajiem pēdējiem starptautiskajiem notikumiem ir PSRS Ministru Padomes priekšsēdētāja N. A. Bulganina un PSRS Augstākās Padomes Prezidija locekļa N. S. Čruščova brauciens uz Somiju.

Somija ir mūsu tuvākā kaimiņzeme ziemeļos. Pēckara laikā starp Somiju un Padomju Savienību izveidojušās labas kaimiņattiecības, kuru pamatā ir 1948. gadā noslēgtais un 1955. gadā uz 20 gadiem pagarinātais Draudzības un savstarpējās palīdzības līgums. Padomju Savienība palīdzēja Somijai pārvarēt kara radītās ekonomiskās grūtības. Somija pildīja savas saistības pret Padomju Savienību, atbildinot kara laikā nodarītos zaudējumus. Starp abām valstīm izvērsās abpusēji izdevīgi ekonomiskie sakari, tirdzniecība. Piegādājot mums kugus, lokomotīves, papīru un kartonu, kokmateriālus un citas preces, somi saņem no mūsu zemes automobiļus dažādas mašīnas un iekārtas, kurināmo rūpniecībai, ēģunu, tēraudu, pārtikas preces utt. Plaši attīstījušies Padomju Savienības un Somijas sakari un sadarbība kultūras jomā.

N. A. Bulganina un N. S. Čruščova brauciens tālāk nostiprināja mūsu zemju labās savstarpējās attiecības, kas atbilst vispārējai miera interesēm. To liecina 12. jūnijā Somijas galvaspilsētā Helsinkos parakstītais Padomju Savienības un Somijas komunikē. Tajā norādīts, ka abu valstu valdības cieši apņēmušās cen-

sties panākt, lai abu valstu kaimiņattiecības arī turpmāk būtu labas, draudzīgas un balstītas uz patiesu savstarpēju uzticību. Komunikē atzīmēts, ka PSRS un Somijas Draudzības, sadarbības un savstarpējās palīdzības līgums ir svarīgs faktors, kas garantē Somijas drošību un miera apstākļus Eiropas ziemeļos, kā arī atbilst mūsu zemes drošības interesēm. Nepiedaloties nevienā militārā grupējumā, Somija kā neintrala valsts centīsies izvairīties no visa, kas sekmē pretrunas starptautiskajā dzīvē, un atbalstīs tautu tuvināšanos. Pats par sevi saprotams, ka Somija to vispirms centīsies panākt Ziemeļeiropā, kur tā pati atrodas. Komunikē atzīmēta PSRS un Somijas vienprātība jautājumā par starptautiskā miera un drošības saglabāšanu. Abu valstu valdības izsakās par tādu starptautisku vienošanos noslēgšanu, kas paredzētu bez ierunām aizliegt atomieročus un to izmēģinājumus. Plaša vieta komunikē veltīta abu valstu savstarpējo ekonomisko un kultūras sakaru turpmākās attīstības uzdevumiem. Piemēram, paredzēts paplašināt Padomju Savienības un Somijas tirdzniecību un 1957. gadā palielināt savstarpējās preču piegādes par 100 miljoniem rubļu.

Padomju Savienības un Somijas komunikē, kurā atspoguļoti N. A. Bulganina un N. S. Čruščova Somijas brauciena laikā vesto sarunu rezultāti, redzamas rūpes par starptautiskā miera nostiprināšanu.

Mērķis uzlabot starptautisko situāciju ir arī otram svarīgā aizvadītās nedēļas notikumam — Vispasaules miera padomes sesijai, kas 10. jūnijā sākās Kolombo (Ceilonas galvaspilsētā).

Šis starptautiskās miera cīņtāju organizācijas sesija pirmo reizi notika Azijā. Šim apstāklim, kā sesijā atzīmēja Ķīnas delegācijas vadītājs Go Mo-žo, ir ļoti liela nozīme, jo tas liecina par Azijas tautu aizvien plašāko kustību par mieru. Kolombo sesijā ir sapulējušies apmēram 500 delegātu no 70 zemēm. Sesijas darba kārtībā ir jautājumi, kas saistīti ar tautu cīņu par atbrīvošanos, pret drudžaino bruņošanās un atomkara draudiem, par atomieroču izmēģinājumu izbeigšanu.

Taču tautu centieni saduras ar kapitalistisko monopolu, vispirms ar amerikāņu monopolu plāniem. Kolombo sesijā daudzi delegāti, taj skaitā arī padomju delegācijas vadītājs A. Korņeļčuks, parādīja, ka kara gatavošanas un drudžainās bruņošanās politika ir izdevīga kapitalistiskajiem monopoliem.

Padomju Savienības vadošo valstsvīru sarunas Somijā un miera piekritēju sanāksme no mums tālajā Ceilonas salā ir vēlreiz pierādījušas, cik ļoti tautas ieinteresētas nostiprināt mieru un mazināt starptautisko saspīlējumu. Mūsu zeme ir pirmajās rindās cīņā par zi uzdevuma drīzāku atrisināšanu.

P. Griņins

S P O R T S

Rajona spartakiade

Sestdien un svētdien risinājās rajona 1957. gada spartakiade, kuras programā ietilpa vieglatletika, riteņbraukšana un volejbols.

Spartakiades kopvērtējumā labākos panākumus guva rajona rūpnieciskā fizikultūras kolektīvs.

Neraugoties uz nelielo dalībnieku skaitu, vieglatletikā tika sasniegti divi jauni rajona rekordi. Pirmais no tiem 1500 m skrējienā, kur sīvi cīnījās mūsu pašreiz labākie vidusdistanču skrējēji J. Rundāns un E. Vitols. Tikai pēdējos 100 metros Vitolam izdevās nedaudz atrauties no sava nopietnā pretinieka un beigt distanci kā pirmajam rajona rekorda laikā 4 minūtes 23,7 sek.

Arī otrās vietas ieguvējs J. Rundāns uzrādīja labu laiku 4 minūtes 27,3 sek.

Negaidīta bija A. Makarovas uzvara diska mešanā, piekam ar jaunu rajona rekordu 29 m 34 cm. Otru 1. vietu viņa iecīnīja lodes grūšanā ar rezultātu 9,08 m.

Rajona labākais sprinteris J. Mežaks guva viegļu uzvaru 100 m skrējienā ar labu rezultātu 11,7 sek.

Tālākšānā par rajona spartakiades uzvarētāja nosaukumu sīvi cīnījās abi pastāvīgie konkurenti V. Bernhards un L. Trumšņs. Pirmo vietu ar 5,97 m tālu lēcieni iecīnīja L. Trumšņs, tādējādi revanšējoties par zaudējumu rajo-

na meistarsacīkstēs. V. Bernhards ar rezultātu 5,86 m ierindojās 2. vietā. Otru uzvaru Trumšņs guva augstlēcšanā. Lodes grūšanā Krūmiņam un Zommerfeldam kā pirmajiem šogad mūsu rajonā izdevās pārsniegt 11 m līniju. Uzvarēja Krūmiņš ar rezultātu 11,03 m. Otrā vietā ar rezultātu 11,00 m ierindojās A. Zomerfelds. Krūmiņš uzvarēja arī diska mešanā ar rezultātu 29,75 m.

Soļošanā teicamu sniegumu uzrādīja ārpus konkurences startējošais Aizupes meža tehnikuma audzēknis — kuldīdznieks Vanags, kurš 10 km distanci veica 53 minūtes 13 sekundēs. Pārējo solotāju rezultāti bija stipri vājāki.

400 m skrējienā 1. vietu iecīnīja A. Zomerfelds. 4x100 m stafetē pārliecinošu uzvaru ar laiku 49,4 sek. guva IDA pārstāvji.

Trīs pirmās vietas iecīnīja N. Roce, kura uzvarēja tāllēcšanā — 4,77 m, augstlēcšanā — 1,36 m un 100 m skrējienā — 13,4 sek. 800 m skrējienā pirmo vietu iecīnīja F. Simsons. 4x100 m stafetē pēc sīvas cīņas uzvarēja „Vulkana” komanda.

Riteņbraukšanā vīriešiem 25 km distancē ar labu rezultātu 47 minūtes 08 sek. uzvarēja Neilands, bet sievietēm 15 km M. Ritiņa ar laiku 27 min. 55 sek.

Volejbolā vīriešiem uzvarēja IDA, bet sievietēm Rūpnieciskā pārstāves. L. Arāja.

Uzvaru izcīna „Vulkans” II komanda

Ceturtdien, 13. jūnijā „Daugavas” stadionā LPSR kausa izcīņā futbolā tikās abas vietējās II grupas komandas „Vulkans” II un BUB (Brīvprātīgās ugunsdzēsēju biedrības) futbolisti. „Vulkans” II komandu pārstāv galvenokārt jaunatnes futbolisti. Sākumā rit vienlīdzīga spēle. Tad kļūdas vulkaniešu vārtsargs, un BUB gūst pirmos vārtus. Pēc vārtu zaudējuma „Vulkans” pārņem iniciatīvu un nemitīgi uzbrūk, bet bez panākumiem. Pirmais puslaiks 1:0 BUB labā. Otrā puslaikā, spēlējot pa vējam, „Vulkans” ir nospiedošā pārsvarā, bet pie vārtu guvuma netiek. Nedaudz minūtes pirms spēles beigām Porijam izdodas pārspēt pretinieka vārtsargu un rezultāts 1:1.

Seko 2x15 minūšu pagari-

kura stāvēja Lerri zirgs. Pirms mēģinājuma Arakss un Taimurs plosījās krātīnā un kaut kā viņu aprostu durītiņas atdarīja. Nepamanīja, ka aiz manas muguras Arakss kāja soļiem aizlāvījās no krātīnā. Bija agrs rīts un cirkā atradās vienīgi sargs. Arakss ielavījās stālī, ieraudzīdams zirgu, pēcaparadma ar ieskrējiena uzlēca zirga mugurā, lai saņemtu parasto brokastu. Bet pārbijies zirgs iespēra Araksam ar tādu spēku, ka lauva pārmeta kāleni un aizlidoja tālu stajla kaktā. Izdzirda satrauktu zirgu ziedzienu, krākšanu un lauvu rēcienus un tikai tagad ievēroja, ka Araksa nav krātīnā. Metos stālī. Zirgs sprauslodams turpināja sperties, bet apreibušais

nājumus, bet arī pirmajās 15 minūtēs rezultāts neizmainās. Komandas mainās vārtiem vēlreiz. Tad Hercenbergs („Vulkans”) pārspēj pretinieka vārtsargu otrreiz. Pēc nedaudz minūtēm BUB spiesta vēl divas reizes sākt spēli no centra. Kad līdz tiesneša beigu signalam palikušas pāris minūtes, Bērtulsons no soda sitiena vēlreiz ierada bumbu BUB sargātajos vārtos. Ar rezultātu 5:1 uzvaru iecīnīja „Vulkans” II.

Pagājušo svētdien sākās pirmās spēles republikas II grupas meistarsacīkstēs futbolā. „Vulkans” II savā laukumā ar 3:1 pieveica Liepājas „Seļmaš” futbolistus. Tālss BUB sacentās ar vietējo „Daugavu”. Ar augstu 7:1 rezultātu uzvarēja talsinieki.

P. Goba

Arakss bija paslēpies auzu kastē. Ar grūtībām izdevās izmant nelaimīgo un pārbijušos „jātnieku” no auzu kastes un noietot krātīnā.

Vairākus gadus Arakss paklausīgi jāja uz Briesmīgā. Bet kad tas bija pieaudzis, lauva sāka izrādīt zināmu interesi par zirgu un dažreiz mēģinājumu izrādēt laikā centās iecirst zirga sānos savus nagus vai iekošt tā kakla. Kad izrādēs tālā Briesmīgā no muguras noliēdja zirgu sega un Arakss nokrita kopā ar to, bet acimirkli lauva bija kājās un metās no jauna zirga mugurā un iecirsta savus ilhņus tā kakla.

(Turpinājums sekos)

Redaktora v. E. Adamsons

IRINA BUGRIMOVA

Mana profesija

(5. turpinājums)

Vēl apmēram stundu mēs atradāmies šāpols un tikai tad, kad Taimurs palika nemierns, viņam vienkārši apnīka bez kustības mierīgi sēdēt, pavēlējot šāpols nolaist.

Otrās dienas rītā jau agri atsākām treniņu. Šoreiz Taimurs pacēlīgi sēdēja man blakus un ar patiku klausījās manā balst. Ar vēl lielāku apmierinājumu viņš norija gaļas gabaliņus, kurus tam iedeva pēc katras šāpols lēnas pacelšanas gaisā. Tā mēs pacēlāmies tai dienā līdz krātīnā augstam. Bijām iepriekš norādījuši ar saviem palīgiem, ka tie šajā augstumā šāpols mazliet tešāpos. Taimurs uz to pat neversa savu uzmanību. Pēc britiņa, kā redzams, sajūta kādu nepatīkamu izjūtu un sāka uztraukties. Ne mani maigie vārdi, ne glāstī nepalīdzēja. Nācās šāpols lēni nolaist lejup. Līdz ko bijām nonākuši lejup, mans artists ātri nolēca no šāpols un noskrēja sāpus.

Mēnešus dienas katru dienu mācīju Taimuru pierast augstam un šāpols šāpols. Daudz pacēlības un neatlaidības prasīja šī trika sagatavošana. Bet izrādēs laikā šis numurs turpinās tikai 4—5 minūtes. Bieži vien jautā cirkā amekletāji, vai lauva nevar no šāpols uzlēkt skatītājiem, jo šāpols parasti lido virs manežas dzelzs režģiem. Ne, lauva to nedara, jo pats baidās no tāda augstuma. Mēs pārbaudījām, vai Taimurs skatās lejup un noskaidrojās, ka lauva baidās skatīties ne tikai lejup, bet arī uz sāniem. Viņa skats ir stingri sasprindzināts tikai uz priekšu un tikai uz priekšu.

Kādreiz mēģinājuma laikā nepaspēju uzlēkt šāpols un centīgi apkalpotāji pacēla Taimuru gaisā vienu. Vajadzēja redzēt, kā lauva pārbijās. Zvērs pieplaka šāpols un triecēja no bailēm. Likās, ka zvēram jau vajadzēja pierast, jo šis triks bija atkārtots jau ilgāku laiku. Bet manis nebija lauvai blakus un viņš jutās atstāts neparastā apkārtnē. Pavēlēju tālīt šāpols nolaist, nostājos Taimuram blakus un abi izpildījām atrakciju kā parasti. Nedrīkstēju pieļaut, lai zvērs sajūtu bailes, zvēriem laba atmiņa.

Bija arī tāds gadījums. Mēs jau kopīgi šāpols iemēģināmies izrādēs laikā otrā iezogojuma. Nezūmanīgi izstiepu kāju uz priekšu un ar ceļgalu pagrādu Taimuru. Lauva satrācās un aizsargādams acimirkli ar zobiem sakāra manu kāju un iecirta tajā savus ilhņus. Lielās griezīgās sāpes prasīja miltzīgu piepūli, lai triku novestu galā. Tikai beidzot darbu ar visām lauvām atstāju arenā. Par laimi neviens no cirkā amekletājiem, ne apkalpotājiem to nebija ievērojis. Slimnīcā steidzīgi izmazgāja ievainojumu un potēja pret iespējamo asins saindēšanos.

LAUVA JĀTNIKS

Viesošanās laikā Minskā iecerēju jaunu triku — „lauva jātnieks”. Cirkā piedereja vecs jau pusakls darba zirgs, kuru kāds no artistiem bija iesaucis par Briesmīgo. Tajā laikā amekletāji divus nesen zooloģiskā parkā iegādātos lauvēnus. Lauvēni jau bija izgājuši pirmo dresuru un prata izpildīt dažus vienkāršus uzdevumus. Un šos

jaunos lauvēnus nodomāju apmācīt jāt uz zirga. Tikko maneža ielaida pirmo lauvēnu Araksu, vecais mīļīgais Briesmīgais acimirkli pārvērtās. Sajūdzams zvēra smaku, zirgs izbīdās, izplēta nāsīs, triecēja un ar priekšējām sāka kārpīt manežas zāģa skaidas. Glaudīju un centos nomierināt zirgu, devu Briesmīgā maizi un cukuru, centos tā uzmanību novērst no lauvēna.

Blakus Briesmīgā nostādīja postamentu un uz tā uzlika gabaliņu gaļas. Arakss, ieraudzīdams gaļu, uzlēca uz postamenta un apēda to. Tad gaļas gabaliņu uzlikām uz panno, kas piestiprināts Briesmīgā mugurai. Lauva acimirkli uzlēca arī zirga mugurā un apēda gaļas gabaliņu.

Atkārtodama mēģinājumus ar gaļas gabalu uz zirga, jau pēc dažām dienām panācu, ka Arakss uzlēca zirga mugurā bez postamenta atbalsta. Tā mēs katru rītu barojām Araksu un viņa brāli Samuru uz Briesmīgā muguras. Mūsu audzēkņi ar nepacietību gaidīja brīdi rītos, kad viņus izlaidīs arenā un pabaros uz zirga muguras. Arī Briesmīgais drīz pierada pie lauvām un nekādi nereaģēja, ja tam tuvojās abi lauvēni un uzlēca viņa mugurā.

Vēlāk sākām lauvēnus barot zirgam lēni soļojot apkārt manežai. Arī tas lieliski izdevās. Pēc dažiem mēnešiem jaunais numurs „lauva uz zirga” bija sagatavots un sāku to parādīt Rīgas cirkā skatītājiem.

Vienlaikus ar mani Rīgā uzstājās viens no vecākiem padomju zirgu dresētājiem I. Lerri. Kādu dienu es mēģināju ar saviem lauvām netālu no stajla,